שמור את כעסך

אוזבקיסטן

חי פעם חוטב עצים עני. מדי בוקר יצא ליער ואסף עצי הסקה ובערב הלך עם חבילת עצים לשוק ושם מכר אותם בשלוש פרוטות. בכסף זה קנה לחם, וכך הצליח לפרנס את משפחתו, אישה ובן יחיד.
הוא קם כל יום כשבחוץ היה עוד חשוך ונשכב לישון כשהיה כבר חשוך.
יום אחד, כמו מדי יום, הביא לשוק חבילת עצים, מכר אותם ויצא למאפייה כדי לקנות לחם. בדרך עצר אותו זקן אחד, לא מוכר לו.
"הי, חוטב עצים" אמר האיש "אם תיתן לי פרוטה אחת, אוכל לתת לך עצה חכמה."
הבחור העני רצה לשמוע עצה טובה מפי איש, שנראה לו זקן מאוד ובעל פני חכם. הוא הוציא פרוטה מהחבילה שבה שמר את הכסף ונתן לו:
"נו, אמור לי את העצה שלך!"
"שמור למחר את הכעס של היום."
התרגז חוטב העצים והתנפל על הזקן:
"פטפטן זקן, בשביל קשקוש כזה אתה רוצה כסף. סתם רימית אותי. תחזיר לי מיד את הפרוטה!"
שמעו אנשים, התחילו להתקבץ סביבו והזקן איכשהו נעלם בקהל.
חוטב עצים לא ישן כל הלילה וחשב "לשווא הלכה הפרוטה שהרווחתי בעמל כזה."
בבוקר קם כרגיל, שם את הגרזן בחגורתו והחבל על כתף ויצא ליער, אבל המחשבה על הפרוטה שהפסיד לא נתנה לו מנוח. הלך כך מרוגז עד שראה כי הוא במקום לא מוכר. כנראה תעה ביער.
בכל זאת המשיך ללכת, עבר ערבות והרים ובערב הגיע בסוף לעיר קסומה, מוזרה ביותר.

השמיים היו כל כך נמוכים שמספיק היה להושיט יד ולהוריד כוכב. והנה לא כוכב אלא אבן יקרה ביד.
המקום מצא חן בעיני חוטב עצים פשוט. הוא שכח את אשתו ואת בנו הקטן ונשאר לחיות בעיר הזו.
עברו חמש-עשרה שנה והיה נדמה לו כאילו זה רק אתמול הגיע לעיר הקסומה, כל כך טוב היה לו לחיות שם. אך בסוף נזכר במשפחתו, באשתו ובבנו הקטן וחשוב "מה קרה להם? איך הם חיים? אולי קשה להם לחיות בלעדי?" שוב שם את הגרזן בחגורה והחבל על כתף ויצא לחפש את ביתו.
מאוחר בערב, כשחשוך היה כבר סביב, מצא את ביתו. הציץ דרך חריץ שבדלת וראה - ליד השולחן יושבת אשתו ואוכלת ביחד עם גבר צעיר כלשהו. והגבר נראה כמו הוא בעצמו, אותו הגובה, אותם הכתפיים הרחבות, אותם הפנים.

איזה פלא זה?
חוטב העצים מביט ופתאום מרגיש רעב. רעב ממש, כי הרי מהבוקר דבר לא ניכנס לפיו. התרגז נורא. "איך זה? אני כאילו יושב שם לשולחן, אוכל ארוחה טעימה מידי אשתי וגם עומד כאן, על סף הבית שלי, רעב וקר לי. משהו משונה קורה כאן. כנראה זה שיושב שם לא אחר אלא אדם-זאב, מתחזה, רוח רע."
שלף חוטב העצים את גרזנו החד מהחגורה ורצה להיכנס לחדר כדי להרוג את המתחזה, אך פתאום נזכר בעצתו של הזקן, שקנה אותה בפרוטה "שמור למחר את הכעס של היום."
הוא פנה מהדלת ועלה על הגג. דרך חלון של עליית הגג התחיל להקשיב לשיחה של אשתו עם האיש הצעיר.
והאיש שאל:
"אמרי לי אמא, בן כמה הייתי כשאבא עזב את הבית?"

"היית בן שלוש, בני."
"ולמה אבא עזב אותנו?"
"אל תזכיר לי, בני. הרי כבר חמש-עשרה שנה
קשות עברו מאז."
"אבל אני לא זוכר את אבא בכלל. איך הוא היה?"
"אתה מאוד דומה לו. אתה ממש כמוהו."
"ויבוא פעם יום מאושר כזה שאראה אותו?"
והצעיר שישב ליד השולחן התחיל לבכות ואתו
התייפחה גם אמו.
חוטב העצים שכב על הגג וחשב:
"אך, כמעט והרגתי את הבן שלי. טוב שאז
פגשתי את הזקן שנתן לי עצה טובה. כדאי היה
לשלם לו פרוטה אחת ולהרוויח עכשיו כל החיים."
הוא מהר ירד מהגג וניכנס הביתה. שמחה
האישה כשראתה אותו ושמח מאוד הבן.
והם המשיכו לחיות ביחד.